

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Έρχονται Χριστούγεννα και θυμάμαι τα πρώτα χρόνια, πόσο αστείο μας φαινότανε Χριστούγεννα μες στο καλοκαίρι. Και θυμάμαι πως ήτανε η ζωή και η παροικία τότε.

Ξεπεράσαμε το μισό αιώνα σε τούτη τη χώρα, ρίξαμε ρίζες και καταβολάδες, συνηθίσαμε κι αποδεχτήκαμε πολλά, αλλά, τα Χριστούγεννα δεν έχουν την ίδια χάρη μες στο μεσοκαλοκαίρι. Τώρα θα μου πεις, μην έχει το Πάσχα; Ας είναι, θυμάμαι τον εκκλησιασμό των ημερών, πριν η Μητρόπολη γίνει Αρχιεπισκοπή, το πρόλαβα κι αυτό. Οι ναοί ήταν δύο, η Αγία Τριάδα κι η Αγία Σοφία. Γέμιζαν και οι δύο κόσμο, τουλάχιστον τις μεγάλες γιορτές. Κι ήταν όλοι εκεί οι συμπαροικοί, αυτοί που είχαν κάποια δράση στην κοινωνική ζωή και οι άλλοι που ζούσαν περιορισμένη ζωή, μεροκαματιάρηδες οικογενειάρχες. Τα ονόματα που ήταν γνωστά ήταν αυτών που είχαν κάποια δράση στα κοινά κι αυτών που είχαν μια κάποια οικονομική ευχέρια. Πιο γνωστός ο Γρίβας, που κυριαρχούσε θα έλεγα με την εφημερίδα και τη δράση του. Ο «Πανελλήνιος Κήρυξ» είχε όλες τις πληροφορίες, τις ειδήσεις και τις ...βολές του μπάμπη Γρίβα. Η άλλη εφημερίδα, το "Εθνικόν Βήμα", ήταν πιο σοβαρή, τα κύρια άρθρα του Θάνου Νικολαΐδη ήταν προσεγμένα. Εδώ που τα λέμε, μόνο αυτά έγραφε, την όλη εφημερίδα την επεξεργαζόταν μια νέα άξια κοπέλα, η Μαρία Πολίτη.

Το ΕΘΝΙΚΟΝ ΒΗΜΑ ήταν τότε σε ένα ημιυπόγειο κάπου στην Μπάρτον στριπ κοντά στη Λίβερπουλ. Πήγαινα βράδυ κι ήταν ο Γιώργος Γρηγορίου, ο λινοτύπης που δούλευε όβερτάιμ. Θυμάμαι κι εσένα αργότερα όταν το Εθνικό Βήμα με ιδιοκτήτη τον Πίτερ Αρώνη είχε μεταφερθεί στην Ελιζαμπεθ στριπ, στο Ελληνικό τετράγωνο.

Εκεί κι ο φίλος μας, Δημήτρης Γκρούτσος, που μας έφυγε νέος. Εκεί κι ο Τάκης Οικονόμου, ένας εξαιρετος άνθρωπος, αδελφός του παπά-Ηλία Οικονόμου που υπηρέτησε για χρόνια στον Άγιο Σπυρίδωνα, από τις πρώτες εκκλησίες από τότε με τα κύματα των νεοφερμένων. Αυτός και ο παπά- Κατέρης στον Άγιο Κωνσταντίνο στο Νιούταον.

Θυμάμαι, βρε Γιώργο μου, τα χρόνια εκείνα τα παλιά, κάτι όνειρα, κάτι προσπάθειες να ορθοποδήσουμε, να πάρουμε αυτοκίνητο, να ψυχαγωγηθούμε με τόσο λίγα, ήμασταν νέοι κι ήταν η ζωή γεμάτη εντυπώσεις και προσπάθειες. Κάτι φυσιογνωμίες, συνοδοιπόροι, αγωνιζόμενοι κι αυτοί, φερμένοι από άλλους τόπους, καθένas με τα αισθήματα και τα προβλήματά του, καθένas με τη μοίρα του. Και δεν ήταν όλοι φυγάδες και δραπετές της φτώχειας. Ήταν κι αυτοί που διώχτηκαν από καταστάσεις, Αίγυπτος, Ρουμανία, κι άλλοι διωγμένοι από προσωπικά ζητήματα, παραπατήματα και προβλήματα.

Θυμάμαι μια ενδιαφέρουσα φυσιογνωμία τον γέρο Κωνσταντούλα, από τη Ρουμανία, σοβαρό, μετρημένο και γεμάτο γνώσεις και καλά αισθήματα. Άνθρωποι που ξεχώρισα, όχι για την οικονομική ή κοινωνική τους θέση αλλά για την ηθική τους υπόσταση, για την ανθρωπιά τους. Ν' αναφέρω τρεις Κυρίες που θυμήθηκα, την Ζωή Κομινάτου που έφυγε πρόσφατα, πλήρης ημερών, έναν άνθρωπο με ευπρέπεια, αξιοπρέπεια, μόρφωση και μετριοφροσύνη. Με φιλόπρωτη δράση χωρίς ποτέ προβολή.

Οι άλλες ευγενικές και με αξιοπρεπή δράση ήταν η κυρία Γερολυμάτου, η κυρία Μεταξά που παντα έπαιζε πιάνο στις διάφορες εκδηλώσεις, κάποιες που γνώρισα εξ όψεως μόνο και μια κυρία πολύ χαμηλών τόνων, που δούλεψε χρόνια γραμματέας στην Κοινότητα και παντρεύτηκε τον Κουτσάκο, γνωστό με δράση στην Παροικία.

Η Παροικία μας πάντα είχε δράση κοινωνική και όχι μόνο χορούς με ζεστό σουβλάκι και κρύα μπύρα. Και εκδηλώσεις πολιτισμένες σαν αυτή που οργανώνεται τώρα στην περιοχή MACARTHUR, με συνεργασία των Αυστραλών της περιοχής. Μια αξιόλογη εκδηλώσή που αποσκοπεί στην προβολή της Ελλάδας. Αυτά, φίλε μου και είπα πολλά. Άμα όμως καταπιάνομαι με τια μνήμες... Ευχαριστώ που με ανέχεσαι.

Η ΛΗΘΗ

Καλότυχτοι οι νεκροί που λησμονάνε την πίκρα της ζωής. Οντας βυθίσει ο ήλιος και το σούρουπο ακλουθήσει μην τους κλαις ο καπμός όσος και νάναι. Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διψούν και πάνε στις λησμονιάς την κρουσταλλένια βρύση, μα βουρκος το νεράκι θα μαυρίσει αν στάξει γι αυτές δάκρυ, όθε αγαπάνε. Κι αν πουν νερό θολό ξαναθυμούνται διαβαίνοντας λιβάδια από σφοδήλι, πόνους παλιούς που μέσα τους κοιμούνται... Αν δεν μπορείς παρά να κλαις το δείλι, τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν, θέλουν... μα δε βολεί να λησμονήσουν,

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

Και κάτι μεταξύ μας. Έχω γράψει κάποια ποιήματα, αλλά δεν είναι αστείρευτα και δεν μ' αρέσει να τα ξαναγράψω, για... να γλυτώσω από τη γκρίνια σου!

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου Γρηγόρη,

Ακου τί λέει ο άνθρωπος, μ' ευχαριστείς που σε ανέχομαι! Εντάξει πες και τα καλαμπούρια σου! Πάντως, η παροικία μας δεν είναι καλαμπούρι, καλαμπούρια είναι κάποιοι «μπροστάρηδες» που λέει ο Γιώργος Μεσσάρης, αυτοί που έβγαλαν ρίζες στις καρέκλες της Ανω Κρύας Βρύσης και νομίζουν οι καυμένοι ότι παράγουν έργο. Μην υποτιμάς, φίλε μου, το ζεστό σουβλάκι και την κρύα μπύρα γιατί μ' αυτά φτιάχτηκαν οι περιουσίες των συλλόγων μας, αλλά και τα πρώτα μεγάλα έργα της παροικίας. Θυμάμαι τους «χορούς» των σωματείων μας στο Αντελάιντ κάθε Σάββατο, στην αίθουσα της Ελληνικής Κοινότητας με ζεστό σουβλάκι και κρύα μπύρα και την μοναδική ορχήστρα για να ξεφαντώνουν οι νεομετανάστες.

Ο Ελληνισμός τού Αντελάιντ πήγαινε κάθε Σάββατο

στο κολ της Κοινότητας για να γλεντήσει, επειδή ήξερε πως πάντα κάποιο σωματείο θα είχε οργανώσει χορό και πάντα εκεί ο πρόεδρος της Κοινότητας, Μιλτιάδης Χατζηβασιλείου (καμία συγγένεια). Μετά την αποχώρηση της Κοινότητας από την Αρχιεπισκοπή, ιδρύθηκαν αμέσως δύο Ενορίες Κοινότητες που άρχισαν μεγάλη δράση επειδή έπρεπε να κτίσουν εκκλησίες της Αρχιεπισκοπής και πάλι στην πρώτη γραμμή το ζεστό σουβλάκι και η κρύα μπύρα, αλλά έκαναν την εμφάνισή τους και τα απογευματινά τέια που οργάνωναν οι Φιλόπρωτοι.

Την καλή συνάδελφο, Μαρία Πολίτη, γνώρισα όταν ήρθα στο Σίδνεϊ και συνεργαστήκαμε στη «Νέα Πατρίδα», αλλά και στον «Πανελλήνιο Κήρυκα». Ευσυνείδητη, τελειομανής και εργασιομανής, η Μαρία έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη του παροικιακού Τύπου μετά τον πόλεμο, που όμως δεν αναγνωρίστηκε όσο θα έπρεπε.

Όσο για τον Δημήτρη Γκρούτσος, σ' ευχαριστώ που τον ανέφερες, γιατί ήταν σπάνιος άνθρωπος, εκτός από τα πολλά χαρίσματά του. Τον γνώρισα στο «Εθνικό Βήμα» και δημιουργήθηκε μια αδελφική φιλία θα έλεγα ανάμεσά μας και τις οικογένειές μας, αλλά σε μερικές βδομάδες συμπληρώνονται 23 χρόνια από το θάνατό του.

Ο Τάκης Οικονόμου, ήταν κύριος με κεφαλαίο «Κ», καλός συνεργάτης, αλλά για μικρό διάστημα επειδή παραιτήθηκα από το «Εθνικό Βήμα».

Τον μπάμπη Γρίβα και τον Θάνο Νικολαΐδη δεν γνώρισα γιατί ο πρώτος είχε πεθάνει και για τον δεύτερο δεν ξέρω πολλά πράγματα, πάντως το «Βήμα» έχει μεγάλη και ενδιαφέρουσα ιστορία σαν η αρχαιότερη ελληνική εφημερίδα στο Σίδνεϊ.

Τον πατέρα Ηλία γνώρισα, βέβαια, άλλωστε και ποιός δεν τον γνώριζε τότε, ένας ιερέας με ισχυρή προσωπικότητα και ποιός δεν θυμάται τον πατέρα Κατέρη, έναν ιερέα που έζησε δίπλα στον λαό και τον υπηρέτησε πιστά πολλά χρόνια.

Τη Ζωή Κομινάτου γνώρισα μόνο πριν λίγα χρόνια και αν σε προχωρημένη ηλικία ήταν μια εντυπωσιακή γυναίκα και η συζήτησή μας θα μού μείνει αξέχαστη. Η αλήθεια είναι πως σ' αυτή την παροικία παρέλασαν πολλοί και σημαντικοί συμπατριώτες μας που άφησαν τα ίχνη τους στην ιστορία της. Φυσικά, η ομαδική μετανάστευση μετά τον Πόλεμο αναζωογόνησε γενικά την ομογένεια στην Αυστραλία, αλλά όπως συμβαίνει τώρα με τους «νεοαφιχθέντες» από την Ελλάδα της κρίσης, υπήρχε κάποια διαφορετικότητα, μια διαφορετική νοοτροπία, ανάμεσα στους νεομετανάστες και τους προπολεμικούς.

Όμως, τότε, ως επί το πλείστο ζήσαμε χωριστά κι αγαπημένοι και τώρα θα πρέπει να είμαστε πιο κοντά στους νεοφερμένους για να αμβλύνουμε τις όποιες διαφορές στη νοοτροπία μας. Δεν είμαστε τόσο πολλοί για να έχουμε την πολυτέλεια να ζούμε χωριστά, έστω αγαπημένοι. Οι νέοι από την Ελλάδα έχουν αναμφισβήτητα περισσότερα προσόντα, που θα είναι πολύ χρήσιμα στα όποια σχέδιά μας για την ανάπτυξη της παροικίας και θα μπορούσαν να βοηθήσουν ουσιαστικά στην ανανέωση μιας παροικίας γηρασμένης και κουρασμένης. Εκτός από εμάς τους δύο βέβαια βέβαια, φίλε Γρηγόρη, που ούτε γέροντες είμαστε, ούτε κουρασμένοι!